



Arrest

nr. 178 740 van 30 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 19 februari 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 januari 2014 waarbij het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister niet langer mag verlengd worden.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. VAN DEN HEUVEL, die loco advocaat W. BORGMANS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 juni 2013 verzoeken de verzoekende partijen de verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf die werd toegestaan in kader van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 20 januari 2014 wordt beslist dat de voorlopige verblijfsmachtiging niet verder verlengd wordt. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Deze beslissing vervangt de beslissing van 31.07.2013

(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag die op datum van 23.06.2013 bij onze diensten werd ingediend tot verlening van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, en in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006, heb ik de eer u mee te delen dat, overeenkomstig artikel 10 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007), aan dit verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg kan worden gegeven.

Overwegende dat betrokkenen een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij onze diensten hebben ingediend op basis van genoemd artikel 9ter op 08.05.2009. Dat dit verzoek door onze diensten op 27.06.2011 gegrond werd verklaard waarna betrokkenen in het bezit werden gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldig van 11.08.2011 tot 27.07.2012, verlengd op datum van 27.07.2012, dit BIVR mag niet langer verlengd worden.

Reden(en):

Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft m.n.:

We verwijzen hierbij naar de medische verslagen (2) opgesteld door de arts-adviseur op 13.01.2014 (zie gesloten omslagen in bijlage).

Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt

1) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister dat werd afgegeven aan betrokkene/n dient door uw diensten te worden ingehouden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betogen de verzoekende partijen als volgt:

“I. SCHENDING VAN DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT ALS ALGEMEEN BEGINSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR, ZOALS ONDER MEER OOK GESTELD IN ART. 62 W. 15/12/1980, ALSOOK BIJ DE WET VAN 29/07/1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN, SCHENDING VAN DE ALGEMENE ZORGVULDIGHEIDSPLICHT, MANIFESTE BEOORDELINGSFOUT

II. SCHENDING VAN ARTIKEL 9ter VW.

III. SCHENDING VAN ARTIKELEN 2 EN 3 EVRM

Verzoekers zullen deze drie middelen gecombineerd beargumenteren.

Verzoekers zijn van oordeel dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar motiveringsplicht in de aangevochten beslissing manifest heeft geschonden.

Zo verwijst de Dienst Vreemdelingenzaken naar de medische adviezen zoals opgesteld door haar arts-adviseur op 13 januari 2014.

Deze arts, en bijgevolg ook de Dienst Vreemdelingenzaken, besluiten dat na een studie van de door verzoekers voorgelegde documenten blijkt dat de problematiek inmiddels verholpen is.

Nochtans blijkt uit de voorgelegde documenten net het tegendeel.

Hoewel de behandelend geneesheer van verzoekers op 29 april 2013 attesteerde dat de evolutie in gunstige richting verloopt, attesteerde hij daarnaast wel dat de craniëctomiezone nog steeds niet volledig is dicht gegroeid en er vooral in de anterieure helft nog een voelbaar defect is. De verbening verloopt volgens de behandelend geneesheer van verzoekers dan ook langzamer dan gemiddeld zodat verdere opvolging alleszins noodzakelijk is tot rond de leeftijd van 7 jaar.

Deze leeftijd hebben de kinderen nog steeds niet bereikt. Zij zijn immers nog maar net 5 jaar geworden.

De problematiek was derhalve geenszins verholpen zoals (ook) uit de door verzoekers voorgelegde documenten bleek.

De arts-adviseur, en bijgevolg ook de Dienst Vreemdelingenzaken, maakten er zich in casu wel heel gemakkelijk vanaf door te stellen dat een eenvoudige jaarlijkse controle door een neurochirurg naar de toekomst toe kan volstaan. Nog meer door te stellen dat deze jaarlijkse controle ook in Armenië kan plaatsvinden.

Dat is helemaal niet wat de behandelend geneesheer attesteerde! Het mag bovendien ook opgemerkt worden dat dr. F. Van Calenbergh een autoriteit is op het vlak van neurochirurgie, en de kinderen vanaf hun operatie steeds van kortbij heeft opgevolgd.

Van de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken, die de kinderen nog nooit heeft onderzocht, en zich in zijn medisch advies baseert op de attesten van dr. F. Van Calenbergh, mag toch verwacht worden dat indien hij een andere mening is toegedaan dan de behandelende arts, dat hij dit dan ook afdoende motiveert.

Dat doet de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken hoegenaamd niet.

De medische attesten zoals bijgebracht door verzoekers tonen immers aan dat het in casu een ongewone evolutie van een zeldzame aandoening betreft.

Dan is het zonder meer fout om zonder enige motivering te stellen “dat de problematiek inmiddels verholpen is, en er enkel nog een jaarlijkse controle nodig is door een neurochirurg”.

Er kan bovendien – zo blijkt ook uit de medische rapporten – op heden geenszins uitgesloten worden dat een laattijdige correctie of een ingreep voor het opvullen van een eventueel residueel schedeldakeffect nog dient plaats te vinden. Het is daarom uit medisch oogpunt noodzakelijk dat de verdere opvolging gebeurt in een centrum met grote ervaring in craniofaciale chirurgie. Zulk centrum is in Armenië absoluut niet voorhanden, en dat blijkt tevens uit de stukken van de Dienst Vreemdelingenzaken zelf en de besluitvorming van de arts-adviseur dat verzoekers deze eventuele heringreep dan maar elders moeten laten uitvoeren.

Als de arts-geneesheer, en bijgevolg ook de Dienst Vreemdelingenzaken, de veelzeggende medische rapporten zoals door verzoekers voorgebracht, gewoon naast zich neerleggen door te stellen dat de problematiek inmiddels verholpen is, schenden zij hun materiële motiveringsplicht en artikel 9ter Vw..

Verwerende partij zal aanhalen dat de arts-adviseur in zijn medisch advies deze keer wel rekening heeft gehouden met een eventuele heringreep.

Dat is niet juist.

De arts-adviseur stelt nog steeds ten onrechte dat de problematiek inmiddels verholpen is, en er enkel nog een jaarlijkse controle door een neurochirurg nodig is.

Het is enkel nadien onder “beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in Armenië” dat de arts-adviseur stelt dat een eventuele heringreep weinig waarschijnlijk is, om er dan (wraakroepend) aan toe te voegen dat verzoekers – mocht een heringreep wel nodig blijken – maar de nodige administratieve stappen dienen te zetten om deze heringreep ergens anders te laten uitvoeren.

De arts-adviseur gaat in zijn medische adviezen derhalve opnieuw voorbij aan een eventuele nieuwe ingreep. Hij blijft daarentegen ten onrechte stellen dat de problematiek inmiddels verholpen is, en schendt bijgevolg opnieuw de materiële motiveringsplicht.

Bovendien baseert de arts-adviseur zich voor Elena wel op het voorgebrachte attest d.d. 23.06.13, terwijl hij dit voor Milena niet doet.

Er wordt noch door de arts-adviseur, noch door de Dienst Vreemdelingenzaken, gemotiveerd waarom het attest d.d. 23.06.13 bij Elena wel mee in overweging wordt genomen, en bij Milena niet.

Gezien het bovenstaande, menen verzoekers dat de Dienst Vreemdelingenzaken in haar beslissing van 20 januari 2014 de op haar rustende motiveringsplicht alsook artikel 9ter Vw. manifest heeft geschonden.

De aanvraag tot verlenging diende te worden toegekend omdat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan nog steeds bestaan.

Naast de gekende medische problematiek kunnen verzoekers niet terugkeren naar Armenië nu er een gevaar voor het leven of minstens de fysieke integriteit van verzoekers bestaat alsook een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, dit

- gezien verzoekers in Armenië niet op behoorlijke wijze voor hun aandoening kunnen worden behandeld;

- gezien zij niet over de nodige inkomsten beschikken alsook de facto sowieso geen toegang hebben tot goede medische zorgen;

Verzoekers verwijzen dienaangaande naar de neergelegde medische rapporten alsook naar het feit dat verzoekers in hun land van herkomst geen toegang tot behoorlijke medicatie of opvolging - zoals deze nodig is met betrekking tot hun aandoening - hebben en dat bovendien in het land van herkomst van verzoekers er qua behandeling voor tertiaire aandoeningen sowieso geen behoorlijke toegang tot gepaste zorgen is, waarbij verzoekers er in een situatie zouden terechtkomen die eveneens strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Zeker als een heringreep later wel degelijk nodig zou blijken en verzoekers volgens de arts-adviseur dan maar naar een ander land moeten uitwijken.

Tot slot wijzen verzoekers erop dat een terugkeer naar Armenië een schending zou uitmaken van de artikelen 2 en 3 EVRM en artikel 28 van het Kinderrechtenverdrag.

Reeds eerder in dit verzoekschrift werd verwezen naar het feit dat wanneer verzoekers zouden dienen terugkeren naar hun land van herkomst, zowel het recht op onderwijs voor de minderjarige kinderen van verzoekers zou geschonden worden evenals dat dit een levensbedreigende behandeling zou uitmaken in de zin van artikel 3 EVRM.

Gezien het bovenstaande zijn verzoekers van oordeel dat een terugwijzing van verzoekers naar hun land van herkomst een manifeste schending zou uitmaken van de artikelen 2 en 3 EVRM en artikel 28 van het Kinderrechtenverdrag.

ARREST RAAD VAN STATE DD. 19 JUNI 2013

Bij arrest dd. 19 juni 2013 besliste de Raad van State dat de bescherming overeenkomstig artikel 9ter Vw. ruimer is dan enkel "levensbedreigende ziektes" of "kritische gezondheidstoestand".

Dit principe werd overigens ook eerder reeds in de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vastgelegd.

DVZ moet de verschillende mogelijkheden voor toepassing van artikel 9ter Vw. onderzoeken, namelijk "een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling mogelijk is in het herkomstland of land van wettig verblijf".

Artikel 9ter Vw. betreft verschillende mogelijkheden, die naast elkaar geplaatst zijn. De ene mogelijkheid (risico voor het leven of de fysieke integriteit) is niet afhankelijk van de andere mogelijkheid (risico op onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst), of andersom.

De Dienst Vreemdelingenzaken moet beide onderzoeken (zij zijn bovendien in hoofde van verzoekers voldaan).

De Dienst Vreemdelingenzaken deed dit in casu niet!

Ook in die zin schendt de Dienst Vreemdelingenzaken in de aangevochten beslissing artikel 9ter Vw. en haar materiële motiveringsplicht."

2.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag ervan, met name de artikelen 9ter en 13 van de vreemdelingenwet en artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, en naar het advies van de arts-adviseur die de medische elementen die voor de minderjarige kinderen werden aangevoerd op 13 januari 2014 opnieuw heeft onderzocht en daarop concludeerde dat *"uit het voorgelegd medisch dossier niet (kan) worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland"*. Derhalve, zo besluit de verwerende partij in de bestreden beslissing, blijkt niet langer dat betrokkenen lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en evenmin dat betrokkenen lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkenen gewoonlijk verblijven. Uit deze motieven blijkt dat de verwerende partij zich bij

het nemen van de bestreden beslissing volledig gesteund heeft op het advies van de arts-adviseur, dat moet worden beschouwd als integraal deel uitmakend van de bestreden beslissing.

Een motivering door verwijzing naar het uitgebrachte advies is in beginsel toegestaan. Deze werkwijze dient evenwel aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van de stukken waarnaar wordt verwezen aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht. Bovendien moet het desbetreffende stuk zelf afdoende gemotiveerd zijn en moet het in de uiteindelijke beslissing worden bijgevalen door de verwerende partij (RvS 13 maart 2014, nr. 226.734, NV BAECK en JANSEN). Verzoekende partijen betwisten niet dat zij in het bezit werd gesteld van dit advies en tonen verder niet aan dat en om welke redenen de bestreden beslissing, samengelezen met het advies, niet zou voldoen aan de hierboven geschetste vereisten van de formele motiveringsplicht.

Er is dan ook voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.3. Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. Artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Art. 9. De vreemdeling die gemachtigd werd tot beperkt verblijf op grond van artikel 9ter van de wet, wordt geacht niet meer te voldoen aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden in de zin van artikel 13, § 3, 2°, van de wet, indien de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend, niet langer bestaan, of zodanig zijn gewijzigd dat deze machtiging niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben.”

2.6. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de arts-adviseur op 30 november 2010 adviseerde tot het toestaan van een verblijf van één jaar. Op dat ogenblik lagen medische attesten voor gaande van 25 maart 2009 tot 23 augustus 2010. In dit laatste attest van 23 augustus 2010 werd gesteld dat de evolutie traag verloopt waarbij de noodzaak van een tweede ingreep niet uitgesloten werd. Tevens was er op dat ogenblik sprake van klauwstand van de tenen waarvoor opvolging ook noodzakelijk was. Omwille van deze vaststellingen oordeelde de arts-adviseur dat het aangewezen was tijdelijk verblijf toe te staan.

Op 23 juni 2013 dienen de verzoekende partijen een aanvraag tot verlenging van de verblijfsmachtiging in. Naar aanleiding van deze aanvraag heeft de arts-adviseur op 13 januari 2014 volgend advies verstrekt:

Met betrekking tot T. Elena:

“T., E. (...) (R.R.: xxxxxxxxx)

Vrouwelijk

Nationaliteit: Armenië

Geboren te Turnhout op 10.08.2008

Graag kom ik terug op uw vraag tot herevaluatie van het medisch dossier voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van een aanvraag tot verlenging van de verblijfsmachtiging.

Er werd eerder een medisch advies gegeven door collega dr. Deraeve (d.d. 30/11/2010) voor een verblijf van 1 jaar.

Voor dit advies baseer ik me op de attesten die ons sinds het laatste advies werden bezorgd:

- Attest (d.d. 31/03/2009) van dr. Ceuppens waaruit blijkt dat een ingreep gepland is in april 2009;
- Attest (d.d. 16/04/2012) opgemaakt door dr. Van Calenbergh, neurochirurg, waaruit blijkt dat betrokkene opgevolgd wordt omwille van scafocefalie. Er is een gunstige evolutie;
- Verslag (d.d. 17/04/2012) van een consult bij dr. Van Calenbergh waaruit blijkt dat er een gunstige evolutie is;
- Attest (d.d. 29/04/2013) opgemaakt door dr. Van Calenbergh, neurochirurg, waaruit blijkt dat betrokkene wordt opgevolgd omwille van scafocefalie. Er is een gunstige evolutie;
- Standaard medisch getuigschrift (d.d. 03/06/2013) ingevuld door dr. Van Calenbergh waarin wordt verwezen naar verslagen;
- Attesten (d.d. 03/06/2013, 23/06/2013) opgemaakt door dr. Van Calenbergh;
- Attest (d.d. 05/09/2013) van dr. Van Calenbergh waaruit blijkt dat opvolging tot 7 jaar nodig is;

Uit een studie van deze documenten blijkt dat dit 5-jarig meisje in april 2009 een ingreep onderging omwille van het vroegtijdig dichtgroeien van de schedelnaden. De problematiek is inmiddels verholpen; ze heeft enkel nog een jaarlijkse controle nodig door een neurochirurg (tot de leeftijd van zeven).

Dit is een duidelijke verbetering met het moment waarop de tijdelijke verblijfsmachtiging werd verleend en er onduidelijkheid bestond over de evolutie. De verdere opvolging (nog tweemaal een consult tot ze zeven is) kan bovendien gebeuren in haar thuisland zoals verder zal blijken.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in Armenië

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

(1) Informatie afkomstig uit de MedCOi-databank¹ van lokale artsen die in het land van herkomst werken en contractueel aangenomen werden door de Medische Adviesdienst van het Nederlandse Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties² van 19/06/2013 met het uniek kenmerknummer AM-2911-2013.

Betreffende de opvolging, uit (1) blijkt dat er neurochirurgen zijn in Armenië die de opvolging kunnen verzekeren.

De eventuele heringreep over enkele jaren is weinig waarschijnlijk en als dat op dat moment nodig zou blijken en die zorgen op dat ogenblik niet beschikbaar zouden zijn in Armenië, kan betrokkene de nodige administratieve stappen zetten om de ingreep - die overigens gepland en niet dringend zal zijn - ergens anders te laten uitvoeren.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in Armenië

Een bepaald type gezondheidszorgen en zorgen voor welbepaalde aandoeningen wordt door de staat betaald.

Daarnaast krijgen mensen die behoren tot bepaalde sociaal kwetsbare groepen een breder pakket van zorgen gratis. In de andere gevallen moeten de burgers zelf betalen voor zorgen.

Er is geen ziekteverzekering, onderstaande staatstussenkomsten zijn automatisch van toepassing op alle Armeense burgers.

Wel bestaat er een pakket gratis gezondheidszorg (zorgen en medicatie) voor iedereen.³

Hieronder vallen onder meer de zorgen door pediaters en neurologen.

Verder is er ook een systeem van sociale zekerheid.

Er is hulp voor personen die als werkloos geregistreerd zijn. Dit zijn mensen die geen werk hebben, werk zoeken en ten minste 1 jaar gewerkt hebben. Zij krijgen een werkloosheidsuitkering gedurende maximaal 1 jaar. Deze mensen kunnen ook beroepsopleidingen volgen en worden begeleid naar een job.

Voor arme families is er een familiale sociale, uitkering. De uitkering wordt aangepast aan de graad van armoede en de samenstelling van het gezin. Hoe moeilijker de situatie, hoe hoger de uitkering.

Voor elk kind tot de leeftijd van 18 jaar ontvangen de ouders, in geval van officiële tewerkstelling kindergeld.

Betrokkenen leggen tenslotte geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkenen geen toegang zouden hebben tot de arbeidsmarkt in hun land van oorsprong. We kunnen er dus vanuit gaan dat de ouders van betrokkene zelf zouden kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Conclusie: j

Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

De betrokkene voldoet niet langer aan de voorwaarden voor een tijdelijke verblijfsmachtiging volgens art. 9 van het KB van 17 mei 2007 omdat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend niet langer bestaan of voldoende ingrijpend en met een niet-voorbijgaand karakter zijn gewijzigd."

Met betrekking tot T. Milena:

"T., M. (...) (R.R.: xxxxxxxx}

Vrouwelijk

Nationaliteit: Armenië

Geboren te Tumhout op 10.08.2008

Graag kom ik terug op uw vraag tot herevaluatie van het medisch dossier voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van een aanvraag tot verlenging van de verblijfsmachtiging.

Er werd eerder een medisch advies gegeven door collega dr. Deraeve (d.d. 30/11/2010) voor een verblijf van 1 jaar.

Voor dit advies baseer ik me op de attesten die ons sinds het laatste advies werden bezorgd:

- Attest (d.d. 31/03/2009) van dr. Ceuppens waaruit blijkt dat een ingreep gepland is op 28 april 2009;*
- Attest (d.d. 16/04/2012) opgemaakt door dr. Van Calenbergh, neurochirurg, waaruit blijkt dat betrokkene opgevolgd wordt omwille van scafocefalie. Er is een gunstige evolutie;*
- Verslag (d.d. 17/04/2012) van een consult bij dr. Van Calenbergh waaruit blijkt dat er een gunstige evolutie is;*
- Attest (d.d. 29/04/2013) opgemaakt door dr. Van Calenbergh, neurochirurg, waaruit blijkt dat betrokkene wordt opgevolgd omwille van scafocefalie. Er is een gunstige evolutie;*
- Standaard medisch getuigschrift (d.d. 03/06/2013) ingevuld door dr. Van Calenbergh waarin wordt verwezen naar verslagen;*
- Attesten (d.d. 03/06/2013) opgemaakt door dr. Van Calenbergh;*
- Attest (d.d. 05/09/2013) van dr. Van Calenbergh waaruit blijkt dat opvolging tot 7 jaar nodig is.*

Uit een studie van deze documenten blijkt dat dit 5-jarig meisje in april 2009 een ingreep onderging omwille van het vroegtijdig dichtgroeien van de schedelnaden. De problematiek is inmiddels verholpen; ze heeft enkel nog een jaarlijkse controle nodig door een neurochirurg.

Dit is een duidelijke verbetering met het moment waarop de tijdelijke verblijfsmachtiging werd verleend en er onduidelijkheid bestond over de evolutie. De verdere opvolging (nog tweemaal een consult tot haar zeven jaar) kan bovendien gebeuren in haar thuisland zoals verder zal blijken.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

(1) Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank1 van lokale artsen die in het land van herkomst werken en contractueel aangenomen werden door de Medische Adviesdienst van het Nederlandse Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties van 19/06/2013 met het uniek kenmerknummer AM-2911-2013.

Betreffende de opvolging, uit (1) blijkt dat er neurochirurgen zijn in Armenië die de opvolging kunnen verzekeren.

De eventuele heringreep over enkele jaren is weinig waarschijnlijk en als dat op dat moment nodig zou blijken en die zorgen op dat ogenblik niet beschikbaar zouden zijn in Armenië, kan betrokkene de nodige administratieve stappen zetten om de ingreep - die overigens gepland en niet dringend zal zijn - ergens anders te laten uitvoeren.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in Armenië

Een bepaald type gezondheidszorgen en zorgen voor welbepaalde aandoeningen wordt door de staat betaald. Daarnaast krijgen mensen die behoren tot bepaalde sociaal kwetsbare groepen een breder pakket van zorgen gratis, in de andere gevallen moeten de burgers zelf betalen voor zorgen.

Er is geen ziekteverzekering, onderstaande staatstussenkomsten zijn automatisch van toepassing op alle Armeense burgers.

Wel bestaat er een pakket gratis gezondheidszorg (zorgen en medicatie) voor iedereen. Hieronder vallen onder meer de zorgen door pediaters en neurologen.

Verder is er ook een systeem van sociale zekerheid.

Er is hulp voor personen die als werkloos geregistreerd zijn. Dit zijn mensen die geen werk hebben, werk zoeken en ten minste 1 jaar gewerkt hebben. Zij krijgen een werkloosheidsuitkering gedurende maximaal 1 jaar. Deze mensen kunnen ook beroepsopleidingen volgen en worden begeleid naar een job.

Voor arme families is er een familiale sociale uitkering. De uitkering wordt aangepast aan de graad van armoede en de samenstelling van het gezin. Hoe moeilijker de situatie, hoe hoger de uitkering.

Voor elk kind tot de leeftijd van 18 jaar ontvangen de ouders, in geval van officiële tewerkstelling kindergeld.

Arbeids(on)geschiktheid: Berokkenen leggen tenslotte geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkenen geen toegang zouden hebben tot de arbeidsmarkt in hun land van oorsprong. We kunnen er dus vanuit gaan dat de ouders van betrokkene zelf zouden kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Conclusie:

Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

De betrokkene voldoet niet langer aan de voorwaarden voor een tijdelijke verblijfsmachtiging volgens art. 9 van het KB van 17 mei 2007 omdat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend niet langer bestaan of voldoende ingrijpend en met een niet-voorbijgaand karakter zijn gewijzigd."

2.7. Verzoekende partijen zijn het oneens met de bevindingen van de arts-adviseur en betogen dat uit de door hen voorgelegde documenten blijkt dat de problematiek nog niet verholpen is. Zij wijzen erop dat hun behandelend arts wel attesteerde op 29 april 2013 dat de evolutie in gunstige zin verloopt, maar dat hij daarnaast ook attesteerde dat de craniëctomiezone nog steeds niet volledig is dichtgegroeid en er vooral in de anterieure helft nog een voelbaar defect is. De verbening verloopt volgens de behandelend geneesheer dan ook langzamer dan gemiddeld zodat verdere opvolging alleszins noodzakelijk is tot rond de leeftijd van zeven jaar. De kinderen zijn op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift nog maar net vijf jaar.

2.8. Nog daargelaten de vaststelling dat de kinderen thans meer dan acht jaar zijn en de Raad zich de vraag stelt in welke mate de kinderen nog opvolging nodig hebben nu verzoekende partijen zelf stellen dat de behandelend geneesheer stelde dat opvolging alleszins noodzakelijk is tot rond de leeftijd van zeven jaar zodat deze periode thans voorbij is, wijst de Raad erop dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorhouden, de arts-adviseur in zijn advies wel degelijk rekening heeft gehouden met de bevindingen van de behandelende artsen.

Uit de door de verzoekende partijen voorgelegde medische attesten blijkt dat de kinderen op 28 april 2009 een ingreep hebben ondergaan omwille van scafocefalie. In het meest recente medisch attest dat omtrent de door de verzoekende partijen aangehaalde argumentatie een uitspraak doet, met name dat van 5 september 2013, attesteert de behandelend geneesheer dat de craniëctomiezone vier jaar na de eerste operatie nog steeds niet volledig is dichtgegroeid en dat de verbening trager verloopt dan gemiddeld. Er wordt verder gesteld dat verdere opvolging alleszins noodzakelijk is tot rond de leeftijd van zeven jaar en dat deze opvolging gebeurt in een centrum met grote ervaring in craniofaciale chirurgie. Tevens wordt als volgt gesteld: *"Er bestaat een mogelijkheid dat een laattijdige correctie of een ingreep voor het opvullen van een eventueel residueel schedeldakdefect, noodzakelijk is in de komende jaren"*

Het is geenszins kennelijk onredelijk dat de arts-adviseur op grond van deze medische gegevens oordeelt dat op het moment van de beoordeling van de aanvraag enkel blijkt dat er een jaarlijkse controle nodig is door een neurochirurg. Betreffende deze opvolging heeft de arts-adviseur erop gewezen dat er neurochirurgen zijn in Armenië die deze opvolging kunnen verzekeren. Dit blijkt uit de overtuigingsstukken dienaangaande in het administratief dossier. Het loutere feit dat de behandelend arts de mening is toegedaan dat de opvolging beter in België kan gebeuren omdat naar zijn mening *"de kwaliteit van de medische expertise betreffende deze zeldzame aandoening in hun thuisland mijns inziens niet gegarandeerd kan worden"* kan het besluit van de arts-adviseur dat de opvolging ook in het herkomstland kan gebeuren niet ondermijnen nu de arts-adviseur zich hiervoor baseert op objectieve

bronnen terwijl de behandelend arts enkel een subjectieve mening verkondigt die op generlei wijze ondersteund wordt door objectieve gegevens.

De verzoekende partijen fixeren zich in hun betoog op de zinsnede in het advies dat de medische problematiek verholpen is, maar de Raad wijst erop dat het medisch advies in zijn geheel moet gelezen worden. Verzoekende partijen kunnen niet ontkennen dat de behandelend geneesheer attesteerde dat thans slechts opvolging van de kinderen noodzakelijk is en dit zeker tot de leeftijd van zeven jaar. De arts-adviseur betwist evenmin het gegeven dat deze opvolging noodzakelijk is en is in dit kader nagegaan of deze opvolging beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, hetgeen het geval blijkt te zijn. Verzoekende partijen kunnen evenmin ontkennen dat het gegeven dat de kinderen enkel nog dienen opgevolgd te worden een duidelijke verbetering is ten opzichte van het moment waarop de verblijfsmachtiging werd gegeven en er onduidelijkheid bestond over de evolutie.

Waar verzoekende partijen erop wijzen dat de behandelend geneesheer ook gesteld heeft dat er niet kan uitgesloten worden dat een laattijdige correctie of ingreep moet plaatsvinden, wijst de Raad erop dat de arts-adviseur dienaangaande geoordeeld heeft dat een eventuele ingreep over enkele jaren weinig waarschijnlijk is en indien dit op dat moment nodig zou blijken en deze zorgen niet beschikbaar zijn in Armenië, dan kunnen verzoekende partijen op dat moment de nodige stappen zetten om de ingreep die overigens gepland en niet dringend zal zijn ergens anders te laten uitvoeren.

Er blijkt dan ook geenszins dat de arts-adviseur bepaalde zaken veronachtzaamd heeft. De arts-adviseur stelt immers uitdrukkelijk dat dergelijke ingreep weinig waarschijnlijk is – hetgeen geenszins kennelijk onredelijk is gelet op het medisch attest van 17 april 2012 waarbij de behandelend arts stelt dat de verbening langzamer dan normaal verloopt maar dat het erop lijkt dat *“hiervoor op lange termijn geen tweede ingreep zal nodig zijn”* en er aldus een kleine reserve bestaat voor wat betreft een laattijdige correctie of ingreep zodat deze bevindingen aansluiten bij de latere medische attesten die bevestigen dat de verbening langzamer verloopt dan normaal zodat de mogelijkheid van een latere ingreep niet uitgesloten wordt, hetgeen aldus ook inhoudt dat dergelijke ingreep zich mogelijkerwijze niet zal moeten voordoen omdat er slechts gesproken wordt van een mogelijkheid en de behandelende arts meent dat dergelijke ingreep niet lijkt te zullen moeten plaatsvinden in de toekomst.

Verzoekende partijen slagen er met hun betoog niet in afbreuk te doen aan de bevindingen van de arts-adviseur terzake.

Voorts heeft de arts-adviseur erop gewezen dat zelfs als deze ingreep zou moeten plaatsvinden en dit niet kan gebeuren in Armenië, de verzoekende partijen tijd genoeg zullen hebben om de nodige stappen te zetten ten einde ergens anders deze ingreep te laten uitvoeren.

Ingevolge artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling slechts gemachtigd worden tot een verblijf indien hij op zodanige wijze *“lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”*. Verzoekende partijen tonen met hun betoog niet aan dat de medische behandeling die in casu geëist wordt niet slechts bestaat uit opvolging door een neurochirurg dewelke beschikbaar en toegankelijk is in Armenië. Voor het overige blijkt dat de behandelend arts ook geattesteerd heeft dat de evolutie gunstig verloopt waarbij wel een reserve wordt gemaakt voor een laattijdige correctie of voor een ingreep voor het opvullen van een eventueel residueel schedeldakdefect maar dat hij tevens geattesteerd heeft dat het erop lijkt dat een tweede ingreep niet nodig zal zijn zodat hieruit geenszins blijkt dat een nieuwe ingreep noodzakelijk zal zijn en het aldus geenszins onterecht is van de arts-adviseur om vast te stellen dat dergelijke ingreep weinig waarschijnlijk is. Bovendien heeft hij erop gewezen dat indien dergelijke ingreep toch moet gebeuren de verzoekende partijen daartoe dan nog de nodige stappen kunnen zetten op dat moment. Het staat de verzoekende partijen bij een eventuele verergering van de aandoening(en) van hun kinderen na hun terugkeer, inderdaad vrij om een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op deze gronden in te dienen. Aldus tonen de verzoekende partijen geen schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Evenmin maken zij aannemelijk dat het medisch advies van de arts-adviseur, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of is genomen op kennelijk onredelijke wijze of met een manifeste overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de arts-adviseur beschikt.

Zoals duidelijk blijkt heeft de arts-adviseur rekening gehouden met alle elementen vermeld in de voorgelegde medische attesten en heeft hij gemotiveerd waarom hij tot zijn besluit komt. Door opnieuw

te verwijzen naar de medische attesten maken verzoekende partijen niet aannemelijk dat de besluitvorming van de arts-adviseur kennelijk onredelijk is (cfr. RvS nr. 207.380 van 15 september 2010).

2.9. Waar de verzoekende partijen nog betogen dat er met betrekking tot Elena geen rekening werd gehouden met het medisch attest van 23 juni 2013, terwijl dit wel zo is voor wat betreft Milena, wijst de Raad erop dat verzoekende partijen niet aantonen welk belang zij hebben bij deze kritiek nu zij niet met concrete gegevens duidelijk maken dat er andere gegevens voorlagen dan de gegevens die in overweging zijn genomen derwijze dat bepaalde zaken onterecht zouden veronachtzaamd zijn.

2.10. Verzoekende partijen betogen daarnaast dat de kinderen niet op behoorlijke wijze in Armenië kunnen behandeld worden en dat zij niet over de nodige financiële middelen beschikken alsook de facto sowieso geen toegang hebben tot goede medische zorgen.

2.11. Waar verzoekende partijen nogmaals verwijzen naar de door hen neergelegde medische attesten en meer bepaald de bevindingen daarin opgenomen aangaande de kwaliteit en beschikbaarheid in het land van herkomst benadrukt de Raad nogmaals dat dit het besluit van de arts-adviseur dat de opvolging ook in het herkomstland kan gebeuren niet kan ondermijnen nu de arts-adviseur zich hiervoor baseert op objectieve bronnen terwijl de behandelend arts enkel een subjectieve mening verkondigt die op generlei wijze ondersteund wordt door objectieve gegevens. Verzoekende partijen tonen met deze door de behandelend arts geuite subjectieve mening ook niet met concrete gegevens aan dat de benodigde opvolging in het herkomstland kwalitatief te wensen zal overlaten. Waar zij menen dat eenzelfde kwaliteitsniveau als in België moet gegarandeerd zijn, kunnen zij ook niet worden gevolgd. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet vereist immers slechts dat wordt nagegaan of een vreemdeling kan terugreizen naar zijn land van herkomst zonder dat zijn leven of fysieke integriteit hierdoor in het gedrang komen en of deze vreemdeling in dat land niet dreigt in een onmenselijke of vernederende situatie terecht te komen ingevolge het ontbreken van een adequate behandeling. De door verweerder aangestelde arts-adviseur dient bijgevolg niet na te gaan of een vreemdeling die verzoekt om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd, kan genieten van een medische zorgverstrekking of opvolging die van een zelfde kwalitatief niveau is als dat in België of even snel en eenvoudig als dat het geval is in België kan opgestart worden, doch slechts of een adequate behandeling beschikbaar en toegankelijk is. De Raad merkt op dat de ambtenaar-geneesheer vaststelde dat dit in voorliggende zaak het geval is. De ambtenaar-geneesheer heeft, met verwijzing naar bronnenmateriaal, duidelijk uiteengezet dat de kinderen van verzoekende partijen kunnen reizen en in Armenië kunnen beschikken over de nodige opvolging door artsen met de vereiste specialisaties. Hij heeft dan ook de in artikel 9ter van de vreemdelingenwet bepaalde criteria in acht genomen.

2.12. Het blote betoog van verzoekende partijen voorts dat zij niet over de nodige financiële middelen beschikken om toegang te hebben tot de benodigde medische zorgen kan evenmin afbreuk doen aan de bevindingen van de arts-adviseur waaruit blijkt dat er een pakket van gratis gezondheidszorg bestaat voor alle Armeense burgers en dat onder dit pakket ook de zorgen door pediaters en neurologen vallen alsook dat er een systeem van sociale zekerheid bestaat en dat verzoekende partijen evenmin aantonen arbeidsongeschikt te zijn zodat zij eventueel via arbeid in kunnen staan voor eventuele medische kosten.

2.13. Daargelaten de vraag naar de rechtstreekse werking van artikel 28 van het Kinderrechtenverdrag, wijst de Raad erop dat de in casu bestreden beslissing een beslissing is die volgt op een vraag tot verlenging van een verblijfsmachtiging op medische gronden, en het onderzoek van het bestuur zich dan ook beperkt tot een evaluatie van deze medische gronden. Het ingeroepen recht op onderwijs valt volledig buiten deze context zodat niet blijkt dat verzoekende partijen zich hierop dienstig kunnen beroepen in het kader van onderhavig beroep. Bovendien wijst de Raad erop dat geenszins blijkt dat de kinderen in het land van herkomst geen onderwijs zouden kunnen volgen.

2.14. Waar verzoekende partijen nog verwijzen naar een arrest van de Raad van State van 19 juni 2013 wijst de Raad erop dat uit het advies van de arts-adviseur duidelijk blijkt dat hij erkent dat opvolging van de aandoening van de kinderen van de verzoekende partijen noodzakelijk is en dat blijkt dat deze aandoening in Armenië kan opgevolgd worden. Verder heeft hij vastgesteld dat een eventuele ingreep over enkele jaren weinig waarschijnlijk is en indien dit op dat moment nodig zou blijken en deze zorgen niet beschikbaar zijn in Armenië, dan kunnen verzoekende partijen op dat moment de nodige stappen zetten om de ingreep die overigens gepland en niet dringend zal zijn ergens anders te laten uitvoeren. Uit de integrale lezing van het medisch advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat hij beide

toepassingsgevallen conform artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft onderzocht. Verzoekende partijen kunnen niet dienstig verwijzen naar het arrest van de Raad van State in casu.

2.15. Verzoekende partijen maken, gelet op het ontbreken van enig element dat wijst op ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat, in het land waarnaar hun kinderen mogen worden teruggeleid, zij allen een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling, geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk. De Raad verwijst naar de bespreking hoger waaruit blijkt dat de medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst.

Gelet op voorgaande kan evenmin een schending van artikel 2 EVRM worden aangenomen.

2.16. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER